

Kız ve Kâğıt Tilki

Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Kâğıt Tilki

Ebru Mina TOMURCUK

Emma mutfak masasında, elinde kare bir turuncu kâğıtla oturuyordu. Kâğıdı şöyle böyle katladı, küçük parmaklarıyla keskin kıvrımlar yaptı. Çalışırken kırmızı kurdelesini sallanıyordu. Bitirdiğinde avucunda bir kâğıt tilki tutuyordu. Gözleri için iki minik siyah nokta ve küçük bir gülümseme çizdi. 'Merhaba, küçük tilki,' diye fısıldadı. Adını Pip koydu.

O gece Emma, Pip'e parıltısını kaybeden bir yıldızın hikâyesini anlattı. O konuşurken harika bir şey oldu. Pip'in kâğıt gövdesi yumuşak, altın bir ışıkla parlamaya başladı. Kuyruğu kıvrıldı, kulakları seğirdi ve doğrulup oturdu. 'Bana daha fazla anlat,' dedi minicik bir sesle. Emma şaşkınlıkla soludu. 'Yaşıyorsun!' diye haykırdı. Pip başını salladı. 'Hikâyeler beni uyandırır,' dedi.

Emma, Pip'i renkli kâğıt çantasında her yere taşıyordu. Okulda arkadaşlarına hikâyeler anlatıyor, Pip de çantanın içinde gizlice kıpırdanıp parlıyordu. Ama Emma bir şey fark etti. Bazı çocuklar öğle yemeğinde tek başına oturuyor, başkalarının oynamasını izliyordu. Gözleri hüznü ve uzaklara dalgın bakıyordu. 'Onların da hikâyelere ihtiyacı var,' diye fısıldadı Pip. Emma başını salladı. 'Hadi onları bulalım,' dedi.

Okuldan sonra Emma ve Pip parka yürüdü. Bir çocuk, yıpranmış bir oyuncak ayıya sarılmış, bankta tek başına oturuyordu. Adı Leo'ydu. 'Bir hikâye dinlemek ister misin?' diye sordu Emma. Leo omuz silkti ama hayır demedi. Emma cesur bir oyuncak ayının hikâyesini anlatmaya başladı. Pip altın gibi parladı ve Emma'nın avucunda dans etti. Leo'nun gözleri hayretle kocaman açıldı.

Pip aslan gibi kükreme taklidi yaparken Leo kıkırdadı. 'Hikâyeye ben de bir şey ekleyebilir miyim?' diye sordu Leo. Emma gülümsedi. 'Elbette!' Böylece Leo, kelebeklerden korkan bir ejderha uydurdu. Pip bunu canlandırdı, kâğıt kanatlarını çırttı. Kısa süre sonra başka çocuklar da dinlemeye geldi. Bir daire şeklinde oturup sırayla fikirler eklediler. Hikâye her yeni sesle daha da büyüdü ve daha da komikleşti.

Her gün okuldan sonra Emma ve Pip yeni arkadaşlar ziyaret etti. Roketleri seven Mia ve dinazorlar hakkında her şeyi bilen Sam ile tanıştılar. Pip her hikâyeyle daha da parlak parlıyordu. Çocuklar güldü ve alkışladı. Yalnız olduklarını unuttular. Emma'nın çantası her zaman renkli kâğıtlarla doluydu, yeni maceralara hazırdı. 'Hikâyeler paylaşıldığında en güzeldir,' dedi Pip.

Bir öğleden sonra Emma, Pip'i çantasından çıkardı. Her zamankinden daha hafif hissetti. Turuncu kâğıdı solgun görünüyordu ve altın parıltısı zayıftı. 'Pip, iyi misin?' diye sordu Emma. Pip gülümsemeye çalıştı ama kâğıt kuyruğu sarktı. 'Yorgun hissediyorum,' dedi yumuşak bir sesle. 'Sanırım özel bir şeye ihtiyacım var.' Emma'nın kalbi hızla çarptı. Arkadaşına yardım etmeliydi.

Emma, Pip'i origami hakkında her şeyi bilen büyükannesine gösterdi. Büyükanne Pip'i dikkatle inceledi. 'Kâğıt yaratıklar yaşamak için hikâyelere ihtiyaç duyar,' dedi. 'Başkalarıyla birçok hikâye paylaştın ama Pip'in hiç kendi hikâyesi olmadı.' Emma'nın gözleri kocaman açıldı. 'Kendi hikâyesine mi ihtiyacı var?' Büyükanne başını salladı. 'Onun hakkında, sadece onun için yazılmış bir hikâye.'

Emma masasında bir kalem ve bir yığın kâğıtla oturdu. Düşündü, düşündü. Pip nasıl bir hikâyeyi severdi? Bütün maceralarını hatırladı. Pip'in yalnız çocukları nasıl güldürdüğünü hatırladı. Hikâyeler paylaşıldığında nasıl parladığını hatırladı. 'Buldum,' diye fısıldadı. 'Dostluk ve paylaşma üzerine yazacağım.'

Emma yazdı da yazdı. Hikâyelerle canlanan bir kâğıt tilki hakkında yazdı. Onu katlayan ve arkadaşı olan bir kız hakkında yazdı. Birlikte gülen ve maceralar uyduran çocuklar hakkında yazdı. Yazarken sözcükleri yüksek sesle okudu. Pip masada yatıyor, dinliyordu. Yavaşça, kâğıt göğsünde soluk bir altın ışık titremeye başladı.

Emma hikâyeyi her gün Pip'e okudu. Kahvaltıda, okuldan sonra ve yatmadan önce okudu. Her seferinde Pip'in parıltısı biraz daha arttı. Kâğıt kıvrımları keskinleşti ve siyah nokta gözleri parıldadı. 'İşte böyle, Emma,' diye tezahürat yaptı Pip. 'Devam et!' Emma gülümsedi. Hikâyesinin işe yaradığını biliyordu. Pip yeniden canlanıyordu.

Bir akşam Emma hikâyeyi bitirdi. Son sözleri yazdı: 'Ve Pip her zaman bir arkadaşı olacağını biliyordu.' Son bir kez yüksek sesle okudu. Pip'in gövdesi göz kamaştırıcı bir altın ışıkla parladı. Masadan sıçradı ve havada dans etti. 'Beni kurtardın, Emma!' diye haykırdı. Emma güldü ve onu usulca kucakladı. 'Birbirimizi kurtardık,' dedi.

Ertesi gün Emma ve Pip arkadaşlarını yeniden ziyaret etti. Leo, Mia ve Sam parkta bekliyordu. Emma onlara Pip'in hikâyesini anlattı. Çocuklar kocaman gözlerle dinledi. Sonra Leo, 'Pip için yeni bir macera uyduralım!' dedi. Herkes sevinçle bağırdı. Aya uçan bir tilki hakkında bir hikâye uydurdular. Pip her zamankinden daha parlak parladı.

Emma önemli bir şey öğrendi. Hayal gücü bir tohuma benzer. Kendine saklarsan küçük kalır. Ama başkalarıyla paylaşırsan büyür ve güzel bir şeye dönüşür. Pip bunun kanıtıydı. Yaşamak için başkalarının hikâyelerine ihtiyacı vardı ama kendi hikâyesine de ihtiyacı vardı. Ve Emma'nın bunu paylaşacak arkadaşlara ihtiyacı vardı.

O günden sonra Emma her zaman renkli kâğıt çantasını taşıdı. O ve Pip yalnız çocukları ziyaret edip onları hikâye anlatmaya davet etti. Ejderhalar, roketler ve konuşan dinozorlar yarattılar. Her hikâye Pip'i biraz daha parlak yaptı. Ve her çocuk kendini biraz daha az yalnız hissetti. Dünya hikâyelerle doluydu, sadece paylaşılmayı bekliyordu.

Emma hâlâ Pip'e sahip. Masasında oturuyor, usulca parlıyor. Bazen kuyruğunu kıpırdatıp göz kırpmıyor. Emma yeni bir maceraya hazır olduğunu biliyor. Kalemmini alıp gülümsüyor. 'Yeni bir hikâye yazalım mı, Pip?' diye soruyor. Pip başını sallıyor, kâğıt kulakları dikilmiş. Ve birlikte yeniden başlıyorlar.